

RUDYARD KIPLING

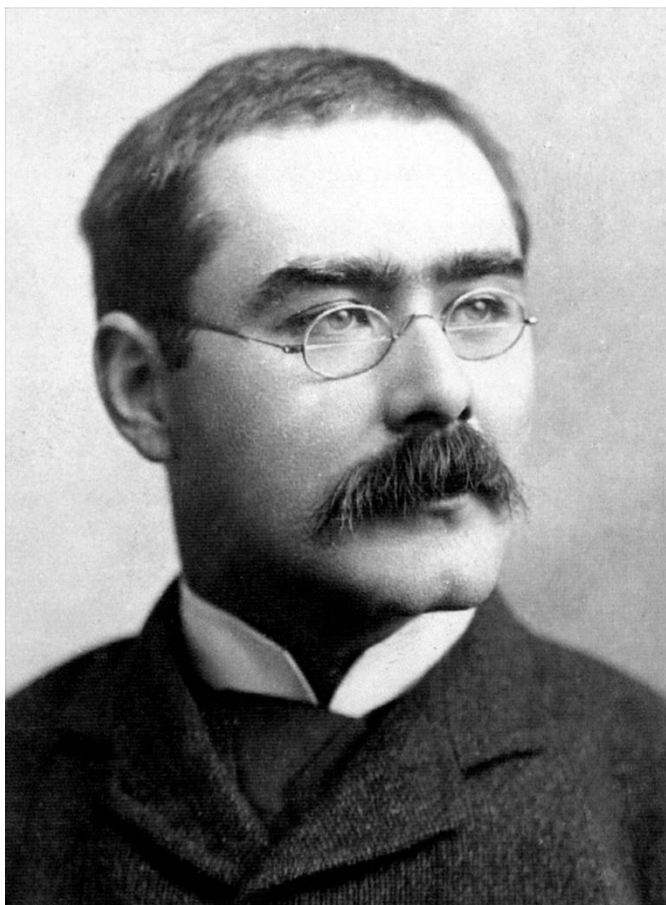
Mowgli

ĐỨA CON CỦA RỪNG XANH

ĐỨC THUẬN dịch

GIẢI NOBEL VĂN HỌC NĂM 1907

Rudyard Kipling

RUDYARD KIPLING

MOWGLI

ĐỨA CON CỦA RỪNG XANH

(Tuyển truyện từ The Jungle Book và The Second Jungle Book)

*Điêu hâu mang đêm về
Dời thả mình trong bóng tối thẳm sâu
Bầy thú đã vào chuồng ngoi nghỉ
Còn ta thả mình cho đến khi sáng trời.
Đây là giờ quyền uy, kiêu hãnh
Móng vuốt sắc bén, răng nanh thật dài
Rừng xanh vang tiếng gọi mời
An lành cho kẻ tuân theo Luật rừng.*

Khúc ca đêm trong rừng

LỜI GIỚI THIỆU

Rudyard Kipling (1865–1936) là một trong những nhà văn và nhà thơ vĩ đại nhất của nền văn học Anh vào cuối thế kỷ XIX và đầu thế kỷ XX. Sinh ra tại Ấn Độ thuộc Anh, Kipling sớm bị mê hoặc bởi vẻ huyền bí, hoang dã và sự đa dạng văn hóa của phương Đông – nguồn cảm hứng bất tận đã nuôi dưỡng nên những tác phẩm giàu màu sắc và chiều sâu tư tưởng.

Tên tuổi của Kipling gắn liền với *The Jungle Book* (*Sách Rừng Xanh*, 1894) – kiệt tác kết hợp giữa trí tưởng tượng phong phú, tình yêu thiên nhiên mãnh liệt và những bài học sâu sắc về đạo đức, luật lệ, lòng trung thành và bản sắc cá nhân. Bên cạnh đó, ông còn để lại dấu ấn với nhiều tác phẩm nổi bật khác như *Kim*, *Just So Stories* và đặc biệt là bài thơ *If*—, từng được bình chọn là thi phẩm được yêu thích nhất tại Anh.

Năm 1907, Kipling trở thành nhà văn người Anh đầu tiên được trao Giải Nobel Văn học, ở tuổi 42 – và đến nay vẫn là người trẻ nhất từng nhận giải thưởng danh giá này. Viện Hàn lâm Thụy Điển vinh danh ông

vì "năng lực quan sát sắc sảo, trí tưởng tượng phi thường và tài năng kể chuyện tuyệt vời, thể hiện rõ nét trong các tác phẩm dành cho cả thiếu nhi và người lớn."

Dù từng gây nhiều tranh cãi bởi những quan điểm chính trị đương thời, di sản văn chương của Kipling vẫn bền vững trong lòng hàng triệu độc giả khắp thế giới. Trong đó, hình tượng Mowgli – đứa trẻ hoang dã sống giữa thiên nhiên, trần trở giữa bản năng và nghĩa vụ, giữa rừng già và xã hội loài người – đã trở thành một biểu tượng vượt thời gian.

Mowgli – Đứa Con của Rừng Xanh là tuyển tập những câu chuyện đặc sắc nhất về Mowgli – nhân vật trung tâm trong hai tập *The Jungle Book* và *The Second Jungle Book*. Sinh ra từ loài người nhưng lớn lên giữa bầy sói, Mowgli sống theo “Luật Rừng”, kết thân với gấu Baloo, báo đen Bagheera và nhiều sinh vật kỳ lạ trong khu rừng hoang dã Ấn Độ. Những cuộc phiêu lưu của cậu không chỉ là những mẩu chuyện kỳ thú mà còn là hành trình khám phá bản ngã – ranh giới giữa

bản năng và lý trí, giữa thiên nhiên và văn minh, giữa cô độc và khát vọng.

Bằng văn phong giản dị nhưng giàu hình tượng, đậm chất triết lý mà vẫn hồn nhiên, Kipling đã tạo nên một thế giới nơi con người và thiên nhiên soi chiếu lẫn nhau – nơi cái đẹp luôn song hành cùng hiểm nguy, nơi tình bạn, lòng dũng cảm, sự trung thành và niềm tin vào luật lệ có thể vượt lên trên mọi thử thách.

Bản dịch này tuyển chọn riêng các truyện về Mowgli – từ khi còn là đứa trẻ lạc giữa rừng đến lúc trưởng thành và rời xa Rừng Xanh – nhằm khắc họa trọn vẹn chân dung của “đứa con thiên nhiên”, một hình tượng văn học đầy sức sống và mang đậm ý nghĩa nhân văn.

Hy vọng rằng, dù bạn là độc giả nhỏ tuổi lần đầu bước vào thế giới Rừng Xanh, hay là người trưởng thành đang tìm về những trang văn tuổi thơ, cuốn sách này sẽ mang đến cho bạn một trải nghiệm vừa hấp dẫn, vừa sâu lắng – như thể nghe thấy tiếng thì thầm của rừng già vọng lại qua từng con chữ.

CHƯƠNG 1: ANH EM CỦA MOWGLI

Đó là một buổi tối nóng bức trên những ngọn đồi Seeonee, khi kim đồng hồ chỉ đúng bảy giờ. Sói Bố thức dậy sau một ngày dài ngủ say. Nó gãi mình, ngáp dài và từ từ duỗi bốn cẳng chân ra để đánh thức các ngón chân còn đang lười biếng. Sói Mẹ thì nằm xoài, cái mũi xám lớn của nó áp xuống bốn con sói con đang chí choé, xô đẩy nhau, khiến không gian trong hang đầy tiếng kêu ré. Ánh trăng nhẹ nhàng len lỏi vào miệng hang, soi rọi nơi gia đình nhà sói đang sống.

Sói Bố vươn mình, phát ra một tiếng “Gâu!” mạnh mẽ và nói: “Đã đến giờ đi săn rồi đấy”

Nó sẵn sàng lao xuống thung lũng thì bỗng có một bóng dáng nhỏ bé, với cái đuôi xù, che ngang miệng hang. Tiếng than vãn cất lên từ bóng dáng ấy: “Xin chúc ngài may mắn, hỡi Thủ lĩnh của loài Sói Rừng! Chúc may mắn cho các Sói nhỏ cao quý và có bộ răng trắng khỏe để các cậu không bao giờ quên những kẻ đói khát trên cõi đời này!”

Lời chúc vang lên trong ánh trăng, mang theo một sự bí ẩn của rừng đêm, nơi mà những kẻ săn mồi phải chiến đấu để tồn tại và cũng là nơi mà luật lệ của rừng già luôn được tuân thủ một cách nghiêm ngặt.

Tabaqui, con chó rừng xấu xí, thấp thò ngoài miệng hang. Lũ sói ở Ấn Độ không ưa Tabaqui vì nó hay chạy rông gây chuyện, đưa chuyện và làm rối loạn các đồng rác ở các cổng làng. Nhưng chúng cũng sợ nó, bởi vì Tabaqui dễ bị điên cuồng hơn bất kỳ con vật nào khác trong rừng. Khi bị điên, nó không còn sợ hãi và lao băng băng qua rừng, cắn xé mọi thứ trên đường đi. Ngay cả hổ cũng phải tránh xa khi Tabaqui phát cuồng, vì bị điên là một nỗi xấu hổ lớn đối với hổ, một điều chúng gọi là "bệnh sợ nước" nhưng trong thế giới thú vật, nó được gọi là "diuani" - chứng điên rồ.

"Thì vào mà tìm! "Nhưng ở đây chẳng có gì ăn đâu!" Sói Bố nói với giọng nghiêm khắc.

"Cho sói thì không có đâu" Tabaqui đáp, "nhưng với một kẻ hèn mọn như tôi, một mẩu xương khô cũng là bữa tiệc lớn. Đối với giống Chó rừng chúng tôi, món ăn kiểu gì cũng được"

Tabaqui chạy về phía cuối hang, tìm được một chiếc xương hoẵng còn dính chút thịt, rồi ngồi xuống nhai rau rầu, tận hưởng bữa ăn nhỏ bé của mình.

“Xin cảm tạ ngài về bữa ăn ngon!” Nó vừa nhai xương, vừa liếm môi “Các công tử thật đẹp làm sao. Mắt các ngài to hơn, lại còn trẻ trung nữa! Thực sự, phải nhớ rằng cây tùng cổ thụ trăm tuổi không thể nào giá trị bằng phượng hoàng sơ sinh”

Tabaqui biết rõ rằng khen ngợi con cái trước mặt cha mẹ chúng không phải là điều hay. Nhưng nó thích thú khi thấy Sói Bố và Sói Mẹ có vẻ khó chịu. Nó ngồi im lìm, thỏa mãn vì sự quái gở của mình, rồi nói tiếp với giọng hằn học:

“Ông lớn Shere Khan đã chuyển địa bàn săn bắt rồi đấy. Đến tuần trăng sau, ông sẽ săn ở vùng đồi này, ông bảo tôi thế”

Shere Khan, con hổ sống ven sông Waingunga cách đây hai mươi dặm, là nỗi sợ hãi của tất cả các loài vật. Sói Bố tức giận nói: “Hắn ta đâu có quyền! Theo đúng Luật Rừng, hắn không có quyền thay đổi khu vực săn khi chưa thông báo trước đàn hoàng. Hắn đã làm mất vía con mồi trong vòng mười dặm, còn ta thì phải một mình đi săn cho cả hai”

Tabaqui cười khẩy, đáp: “Chẳng phải vô cớ mà mẹ hắn gọi hắn là Thằng Thọt. Hắn bị thọt một chân từ khi sinh ra, vì vậy hắn chỉ săn được gia súc. Hiện giờ, dân làng ven sông Waingunga đều căm giận hắn và hắn lại đến chọc giận dân làng vùng ta. Họ sẽ bới tung rừng để săn tìm hắn, hắn thì sẽ lẩn tránh xa. Nhưng chúng ta và lũ trẻ con sẽ phải chạy nhanh khi cỏ rừng bị đốt cháy. Thực ra, chúng ta đội ơn Shere Khan nhiều lắm!”

“Vậy tôi có cần chuyển lời cảm ơn của bà đến ông Lớn không?” Tabaqui hỏi.

“Xéo đi!” Sói Bố gắt. “Xéo đi mà săn với thầy mày. Mày đã phá đủ cho một đêm rồi đấy”

“Thôi, tôi đi đây” Tabaqui nói thản nhiên. “Các ngài có thể nghe thấy tiếng Shere Khan trong bụi rậm phía dưới kia. Lẽ ra thì tôi không cần phải đưa tin”

Sói Bố lắng nghe và từ dưới lòng thung lũng tối đen, nơi có một dòng sông nhỏ chảy qua, nó nghe thấy tiếng than vãn khô khốc, gầm gừ và rên rỉ của một con hổ không kiếm được gì ăn và cũng không quan tâm nếu như cả Rừng đều biết chuyện.

“Đồ ngu!” Sói Bố nói. “Bắt đầu công việc làm ăn đêm hôm một cách ồn ào như thế! Hẳn nghĩ lũ hoẵng của chúng ta cũng giống như những chú dê béo mẫm ở Waingunga chắc?”

“Suyt!” Sói Mẹ nói. “Đêm nay hẳn chẳng săn bò cũng chẳng săn hoẵng, mà là săn Người đấy”

Tiếng rù rù lớn lên và kết thúc trong tiếng “Aarth!” vỡ họng của con hổ lao vồ mồi. Một tiếng rống buột ra từ cổ họng Shere Khan.

“Hắn vồ trượt rồi, cái gì thế nhỉ?” Sói Mẹ nói

Sói Bố chạy ra ngoài hang mấy bước và nghe tiếng Shere Khan vừa cắn nhả một cách man dại vừa nhả nhó trong bụi rậm.

“Thằng ngu chẳng nghĩ ra điều gì hay hơn, nhảy vào đồng lửa của bọn tiều phu để cho bỏng chân!” Sói Bố lầm bầm. “Tabaqui đi với hắn”

Có cái gì đó bò lên đồi, Sói Mẹ vừa nói vừa dỏng một tai. “Ông hãy sẵn sàng đi”

Những chùm cây sệt soạt khe khẽ trong bụi rậm và Sói Bố thu mình lại, sẵn sàng chồm lên. Lúc này, nếu bạn có ở đây, bạn sẽ chứng kiến một cảnh tượng kỳ lạ. Con sói sững lại giữa chừng bước nhảy, rồi lại tìm cách hãm mình lại. Kết quả là nó nhảy vọt lên cao bốn hay năm bộ rồi lại rơi xuống gần như đúng chỗ nó rời khỏi đất.

“Người!” Nó cau có. “Một thằng bé con người. Trông kìa!”

Ngay trước mặt nó, một chú bé da nâu trần truồng, tựa vào cành cây thấp, mới chập chững biết đi, đứng đó. Một vật mềm mại và mũm mĩm nhất từng đến hang của một con sói lúc đêm hôm. Bé ngược mắt nhìn Sói Bố và cười.

“Phải một thằng bé con người đấy không?” Sói Mẹ hỏi. “Tôi chưa bao giờ thấy một thằng bé con người nào. Mang nó đến đây, ông!”

Một con sói quen tha con nó, khi cần có thể ngoạm một quả trứng mà không làm vỡ, nên mặc dù hai hàm răng Sói Bố ngoạm chặt lưng đứa bé, không một chiếc răng nào làm trầy da chú khi chú được đặt xuống giữa đàn sói con.

“Sao thằng bé xinh thế! Trần trụi thế! Và gan góc thế!” Sói Mẹ dịu dàng nói. Chú bé xô lùi sói con ra để áp mình vào mạn sườn ấm áp của Sói Mẹ.

“Hà hà! Nó ăn chung với những đứa kia. Một thằng bé con người là thế đấy. Đã bao giờ có con sói nào dám khoe có một thằng bé con người trong đàn con của mình chưa nhỉ?”

“Tôi có nghe nói đến chuyện ấy, nhưng không phải trong bầy của ta, cũng không phải vào thời mình sống” Sói Bố nói. “Thằng bé chẳng có lấy một sợi lông và tôi chỉ dùng một chân là giết chết nó. Thế mà trông kia, nó ngược lên và chẳng sợ hãi gì cả”

Bỗng ánh trăng bị che lấp bởi cái đầu vuông to bành và đôi vai của Shere Khan đang cố lách vào miệng hang. Đằng sau con hổ, Tabaqui réo lên: “Bấm Đức Ngài, bấm Đức Ngài, nó vào trong này đấy ạ!”

“Shere Khan ban cho chúng tôi vinh dự quá lớn, Shere Khan cần gì thế?” Sói Bố nói, mặt đầy vẻ giận dữ.

Trong bóng tối mờ mịt của khu rừng, Shere Khan, con hổ hung dữ, đã gầm lên với sự giận dữ không thể tả nổi

“Con mồi của ta, một thằng bé con người đã đi lối này! Bố Mẹ nó đã chạy mất. Trả lại ta đứa bé đi!”

Shere Khan đã lao vào đồng lửa mà đám tiều phu nhóm lên để ngủ đêm, đúng như Sói Bố đã dự đoán. Lửa thiêu đốt chân hắc, khiến con hổ nổi giận vì đau đớn. Nhưng Sói Bố đã chuẩn bị cho điều này, biết rằng cái hang hẹp không thể chứa được một con hổ to lớn. Ngay cả lúc này, khi Shere Khan đang đứng, vai và chân hắc cũng bị bó chặt trong không gian chật hẹp, giống như một người lính bị nhốt trong một cái thùng rượu.

Sói Bố đứng trước cái hang, bình thản trả lời: “Sói là một Nòi Giống Tự Do. Chúng tôi chỉ tuân theo lệnh của Hội Đồng tối cao toàn bầy, chứ không phải của một kẻ giết trâu bò mang áo sọc rằn nào. Thằng bé con người là của chúng ta, mà giết hay không là tùy chúng ta”.

Shere Khan, không kìm nổi cơn giận, quát lên

“Thích hay không thích là chuyện của các người sao? Thề có con Trâu Mộng mà ta đã hạ, ta phải đứng dí mũi vào cái hang chó của các người mà chờ được nhận cái quyền lợi chính đáng của ta hay sao? Chính ta đây, Shere Khan, đang nói với các người đó”

Tiếng gầm của Shere Khan vang vọng như sấm, tràn ngập cả lòng hang. Sói Mẹ vói ánh mắt như hai vầng trăng xanh biếc trong đêm, dẫn đàn con lao lên phía trước, mắt chĩa thẳng vào đôi mắt rực lửa của Shere Khan sẵn sàng bảo vệ gia đình của mình trước mối nguy hiểm.

Trong ánh sáng mờ ảo của đêm rừng, Raksha - con sói cái mạnh mẽ, giận dữ gầm lên

“Còn chính ta, Raksha đang trả lời người đây, tên thọt kia! Thằng bé con người là của ta, thuộc về ta! Nó sẽ không bị giết. Nó sẽ sống, chạy theo bầy, săn theo bầy và hãy coi chừng, hỡi cái đồ săn đuổi con nít ở truồng, đồ ăn ếch nhái, giết tôm tép, nó sẽ săn bắt người đấy! Còn bây giờ, hãy ra khỏi đây ngay, nếu không, thề có con Hươu mà ta đã hạ (ta đây không xài thịt gia súc chết đói), hỡi con vật bị lửa đốt của rừng sâu, người sẽ trở về nhà mẹ người, còn thọt hơn cả lúc người sinh ra đời nữa! Đi đi!”

Sói Bố, đứng bên cạnh, ngược mắt lên kinh ngạc. Nó đã gần như quên bằng thời điểm mình chinh phục Sói Mẹ trong cuộc giao tranh chính đáng với năm con sói khác. Thời đó, nàng sói chạy săn theo bầy và đồng bọn gọi nàng là Quý Cái không phải chỉ vì tăng tốc, mà vì sự mạnh mẽ và can trường của nàng. Shere Khan có thể đương đầu với Sói Bố, nhưng không thể chơi lại với Sói Mẹ, bởi nàng hoàn toàn được lợi thế địa hình và sẵn sàng giao tranh đến cùng.

Lùi ra khỏi miệng hang, Shere Khan vừa gầm gừ vừa rít lên “Chó cậy gần nhà! Ta sẽ đợi xem bầy sói sẽ nói thế nào về việc nuôi nấng thằng bé con người này. Thằng bé là của ta và nó phải tận số trong hàm răng ta, hỡi đồ trộm cắp đuôi xù!”

Khi Shere Khan rút lui, Sói Mẹ thở hổn hển, nằm xuống giữa đàn con, còn Sói Bố nghiêm nghị nói với vợ “Về việc ấy, Shere Khan nói rất đúng. Thằng bé phải được đem trình trước Bầy. Mẹ mày vẫn muốn giữ nó à?”

“Giữ chứ!” Sói Mẹ hỗn hển, giọng đầy quyết tâm “Nó đến đây trần trụi từ đầu đến chân, giữa đêm hôm, đơn độc và đói lả, thế mà nó không sợ! Nhìn kìa, nó đã đẩy một đứa trẻ nhà mình ra bên cạnh. Cái tên đồ tể thọt đó có thể giết nó rồi chạy trốn về Waingunga, trong khi dân làng săn đuổi tận hang ổ của ta để trả thù! Giữ nó ư? Chắc chắn tôi sẽ giữ nó. Nằm yên đấy, Ếch con, Mowgli ơi – ta sẽ gọi con là Mowgli, con Ếch – rồi sẽ đến lúc con săn đuổi Shere Khan như hắc đã săn đuổi con!”

Sói Bố lắng nghe, ánh mắt trầm ngâm. “Nhưng mà Bầy của ta sẽ nói sao đây?” hắc hỏi, nỗi lo lắng hiện rõ trên mặt.

Theo luật Rừng, khi một con sói kết hôn, nó phải tách khỏi bầy. Nhưng ngay khi lũ con của nó đủ lớn để đứng vững, con sói đó phải đưa chúng đến Hội Đồng toàn Bầy – một cuộc họp thường diễn ra vào đêm trăng tròn mỗi tháng, để các con sói khác có cơ hội nhận mặt. Sau lần kiểm tra này, lũ nhỏ được tự do chạy nhảy khắp nơi. Tuy nhiên, nếu một con sói trưởng thành trong bầy giết chết một trong số những đứa sói con, án phạt là tử hình và việc này sẽ được thực hiện ngay tại nơi nó bị bắt. Nếu bạn nghĩ một chút, bạn sẽ thấy rằng đó là cách công bằng nhất.

Sói Bố chờ đến khi lũ con của hắc đủ lớn để chạy nhảy lon ton, rồi vào đêm họp Bầy, hắc dẫn chúng, cùng với Mowgli và Sói Mẹ, đến Phiến Đá Hội Đồng – một đỉnh đồi rộng rãi, rải đầy sỏi đá, đủ chỗ cho cả trăm con sói tụ họp.

Akela, con Sói Xám lớn từng sống đơn độc, thủ lĩnh bầy nhờ vào sức mạnh và trí khôn của mình, đang nằm duỗi người trên phiến đá. Dưới chân hắn, hơn bốn mươi con sói ngồi thành vòng tròn – từ những con sói trưởng thành, bộ lông xám mượt, có thể một mình hạ gục một con hoẵng, cho đến lũ sói non ba tuổi, lông đen tuyền, vẫn tưởng mình cũng làm được như vậy.

Akela đã lãnh đạo bầy suốt một năm. Khi còn trẻ, hắn từng bị sập bẫy hai lần và một lần khác bị đánh vỡ đầu, tưởng như đã chết; vì vậy, hắn hiểu rất rõ những thói quen và cách sống của loài người.

Trên Phiến Đá, tiếng trò chuyện gần như không nghe thấy. Những con sói con đang xô đẩy nhau ở giữa, trong khi bố mẹ chúng ngồi vòng quanh. Thỉnh thoảng, một bậc đàn anh lặng lẽ tiến lại gần một chú bé, quan sát chăm chú rồi lại trở về chỗ của mình. Đôi khi, một con sói mẹ đẩy con ra xa dưới ánh trăng vàng vạc để chắc chắn rằng con mình không bị bỏ sót.

Sói Akela, nằm duỗi thẳng trên phiến đá, hô to: “Các người đã biết luật, các người đã biết Luật. Hãy nhìn cho kỹ, hỡi chúng sói!” Các bà mẹ lo lắng lặp lại lời kêu gọi: “Nhìn đi – Nhìn cho kỹ, các sói bạn!”

Cuối cùng, lông cổ Sói Mẹ dựng đứng lên khi Sói Bố đẩy “Mowgli – Con Ếch” (tên mà hai vợ chồng gọi nó) vào giữa vòng. Cậu bé ngồi xuống, cười và nghịch những hòn sỏi lấp lánh dưới ánh trăng.

Akela không nhắc đầu khỏi hai chân, nhưng tiếp tục hô đều đều: “Hãy nhìn cho kỹ!”

Một tiếng rống rềnghenghệt vang lên từ phía sau những mỏm đá – tiếng của Shere Khan: “Thằng bé là của tôi, hãy trao nó cho tôi. Nòi Giống Tự Do các người mắc mớ gì đến một thằng bé con người?”

Akela thậm chí không vẫy tai, chỉ đáp gọn lỏn: “Nhìn cho kỹ, hỡi chúng sói! Nòi Giống Tự Do mắc mớ gì đến những mệnh lệnh của một kẻ ngoài giống loài mình, hãy nhìn cho kỹ!”

Tiếng gầm gừ trầm trầm nổi lên từ đám sói và một con sói non bốn tuổi lặp lại câu hỏi của Shere Khan với Akela: “Nòi Giống Tự Do mắc mớ gì đến một thằng bé con người?”

Theo Luật Rừng, nếu có sự tranh cãi về quyền được nhận vào Bầy của một sói con, ít nhất hai thành viên của Bầy ngoài bố mẹ nó phải lên tiếng ủng hộ.

Akela hô to: “Ai bênh vực cho đứa trẻ này? Trong Nòi Giống Tự Do có ai lên tiếng không?”

Im lặng bao trùm. Sói Mẹ đã sẵn sàng cho cuộc giao tranh cuối cùng vì biết rằng nếu cần thì cuộc chiến sẽ xảy ra là điều không thể tránh khỏi.

Lúc đó, Baloo, lão Gấu Nâu Ngủ Gật, kẻ duy nhất ngoài loài sói được tham gia Hội Đồng Toàn Bầy, đứng trên hai chân sau và lăm bằm: “Thằng bé con người, thằng bé con người à? Tôi ủng hộ thằng bé con người. Nó chẳng gây hại gì. Tôi không giỏi nói, nhưng tôi nói lên sự thật. Hãy để nó chạy theo Bầy và nhập vào Bầy với những đứa kia. Tôi sẽ đích thân dạy bảo nó”.

Akela nhìn quanh và nói: “Chúng ta cần thêm một ai khác nữa. Baloo đã nói rồi và lão là thầy dạy bọn sói con. Ngoài Baloo, còn ai muốn lên tiếng không?”

Một cái bóng đen kịt rơi xuống giữa vòng, đó là Bagheera, con Báo Đen. Thân hình nó đen như mực, nhưng những vết đốm của loài báo lấp ló dưới ánh sáng, giống như vân lụa. Mọi con sói đều quen biết Bagheera và không dám cản đường nó vì nó khôn ngoan như Tabaqui, gan góc như Trâu rừng và đáng sợ như con voi bị thương. Tuy nhiên, giọng nó lại dịu dàng như mật ong rừng nhỏ giọt và da nó êm mượt hơn cả lông tơ.

“Hỡi Akela và các bạn, Nòi Giống Tự Do!” Bagheera rừ rì cất tiếng. “Ta không có quyền gì trong cuộc họp của các người, nhưng Luật Rừng nói rằng: Nếu có điểm nghi ngờ liên quan đến một con thú con, trừ khi là chuyện giết chóc thì mạng sống của nó có thể được chuộc bằng một giá nhất định. Và Luật không chỉ rõ ai có quyền hay không có quyền trả món chuộc ấy. Ta nói đúng chứ?”

Lũ sói, luôn luôn đói, đồng thanh kêu lên: “Hay lắm! Hay lắm! Hãy nghe lời Bagheera. Đứa bé có thể chuộc lại. Đó là Luật”

“Biết rằng mình không có quyền phát biểu ở đây, ta xin các người cho phép” Bagheera nói.

“Nói đi mà!” Có hai mươi tiếng kêu lên, khuyến khích.

“Giết một đứa bé trần truồng là điều đáng hổ thẹn. Hơn nữa, khi lớn lên, nó có thể giúp các người săn bắn

tốt hơn đây. Baloo đã lên tiếng xin cho nó. Bây giờ, thêm vào tiếng nói của Baloo, ta sẽ góp một con trâu mộng béo mẫm, vừa mới giết, ở cách đây không đến nửa dặm đường, nếu các người chấp nhận thả bé con người, theo đúng Luật. Việc này có gì khó khăn không?”

Tiếng ồn ào vang lên với nhiều giọng nói:

“Có gì quan trọng? Nó sẽ chết vì mưa đông, bị nắng thui. Con Ếch trần truồng ấy có thể làm gì được ta? Cứ để nó chạy theo Bầy. Con trâu mộng ở đâu, Bagheera? Nhận thả bé vào Bầy đi. Chúng tôi chấp thuận!”

Và khi đó, tiếng sữa trầm trầm của Akela lại cất lên:

“Nhìn cho kỹ! Nhìn cho kỹ, hỡi các sói!”

Mowgli vẫn nghịch với những hòn sỏi, không để ý đến những con sói đang lần lượt tiến đến quan sát chú. Cuối cùng, chúng đi hết xuống đồi để ăn thịt con trâu mộng chết, chỉ còn lại Akela, Bagheera, Baloo và gia đình sói của Mowgli. Shere Khan vẫn còn rống lên trong đêm, tức giận vì Mowgli không được trao vào tay nó.

“Được, cứ rống cho đã” Bagheera nói, lông ria mép rung rung “vì sẽ đến lúc cái vật trần truồng này khiến người phải gào thét bằng một giọng khác hẳn, nếu ta nói sai thì là ta không hiểu chút gì Loài Người cả”

“Ta đã hành động đúng. Người và lũ con của Người rất khôn ngoan. Thằng bé sẽ có lúc giúp ích cho ta” Sói Akela nói

“Đúng vậy, nó sẽ giúp vào lúc cần thiết, vì ai mà có thể làm thủ lĩnh của Bầy mãi mãi được” Bagheera nói.

Sói Akela không nói gì thêm. Nó đang nghĩ đến ngày mà bất kỳ kẻ cầm đầu nào của Bầy sói cũng sẽ gặp phải số phận như vậy: khi sức khỏe rời bỏ, hẳn sẽ ngày một yếu đi và cuối cùng bị đàn sói giết chết để thay thế bằng một thủ lĩnh mới và rồi đến lượt kẻ này cũng sẽ bị giết.

“Đem nó đi và hãy dạy cho nó như thành viên của Nòi Giống Tự Do” Bagheera nói với Sói Bố

Và thế là Mowgli gia nhập bầy sói vùng Seonee với giá một con trâu mộng và những lời tốt lành từ Gấu Baloo.

Bây giờ, hãy nhảy thời gian mười hay mười một năm về sau và chỉ tưởng tượng cuộc sống kỳ thú của Mowgli giữa bầy sói, vì nếu viết ra, có lẽ cần đầy cả một thư viện. Chủ bé đã lớn lên cùng lũ sói con, dù rằng chúng đã trở thành sói trưởng thành gần như trước khi chú trở thành một thiếu niên. Sói Bố đã dạy chú biết phận sự của mình, ý nghĩa của mọi sự việc trong rừng rậm, đến nỗi mỗi run rẩy của lá cỏ, mỗi làn khí nóng trong đêm, mỗi tiếng cú rúc trên đầu, mỗi tiếng móng dơi cào trong phút nghỉ ngơi giữa lùm cây, mỗi tiếng lóc bóc của cá nhép nhảy dưới ao, đều nói với chú nhiều điều, chẳng khác gì những giấy tờ sổ sách đối với một thương gia.

Ngoài thời gian được huấn luyện, Mowgli thường nằm dưới nắng, ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn. Khi cảm

thấy dơ dáy hay nóng nực, chú bơi lội trong các cái ao giữa rừng. Khi thềm mật ong mà Baloo bảo rằng mật ong và hạt dẻ ngon không kém thịt sống, chú trèo lên cây để lấy mật và chính Bagheera đã chỉ cho chú cách thu hoạch.

Bagheera nằm dài trên một cành cây, gọi: “Tới đây nào, chú em!”

Lúc đầu, Mowgli bám lấy thân cây như một con Báo lười, nhưng rồi chú đã học được cách tung mình qua các cành cây, trở nên dũng cảm và nhanh nhẹn gần bằng loài khỉ xám.

Mowgli cũng có chỗ trong phiên đá Hội Đồng mỗi lần họp Bầy. Tại đó, chú nhận ra rằng khi nhìn thẳng vào bất kỳ con sói nào, con thú ấy cũng phải cụp mắt xuống. Chú thường làm như vậy để đùa nghịch, hài lòng với sự phục tùng của bầy sói.

Những lúc khác, chú giúp nhổ những chiếc gai dài cắm vào gan bàn chân của bạn bè sói, vì loài sói rất đau đớn khi bị gai góc và quả có gai bám vào lông.

Vào ban đêm, Mowgli xuống đồi, lên vào vùng đất trống tía và tò mò nhìn những người dân làng trong lều của họ. Tuy nhiên, chú không tin vào Loài người vì Bagheera đã từng chỉ cho chú một cái hộp vuông có một cái cửa sập giấu rất khéo trong rừng, suýt nữa chú đã dẫm phải và bảo chú rằng đó là một cái bẫy.

Chú yêu thích nhất là cùng Bagheera đi sâu vào lòng rừng tối đen và ấm nóng, ngủ vùi suốt cả ngày và đêm đến, xem Bagheera giết mồi. Bagheera sẽ tấn công con mồi khi cảm thấy đói bụng và Mowgli cũng

học theo nhưng với một điều ngoại lệ: từ lúc chú đủ lớn để hiểu biết, Bagheera đã dạy chú không bao giờ được đụng đến gia súc vì chú đã được chuộc lại trong Hội và chú có quyền giết bất cứ con vật nào mà chú đủ sức. Nhưng để tưởng nhớ con Trâu Mộng đã chuộc mạng cho chú, chú không bao giờ được giết hay ăn thịt bất kỳ gia súc nào, dù già hay non. Đó là Luật Rừng” Bagheera nói,

Mowgli đã tuân thủ điều đó một cách trung thành. Chú lớn lên khỏe mạnh, giống như một cậu bé không biết đến học hành và chỉ nghĩ đến việc kiếm ăn.

Sói Mẹ đã nhiều lần nhắc nhở chú rằng Shere Khan không phải là kẻ có thể tin tưởng và một ngày nào đó chú phải giết nó. Nhưng Mowgli dù rất nghe lời Sói Mẹ, nhưng lại quên ngay vì chú chỉ là một đứa trẻ – mặc dù chú thường tự gọi mình là chó sói nếu như chú biết một ngôn ngữ của loài người.

Shere Khan luôn tìm cách ngăn đường Mowgli trong rừng. Khi Akela trở nên già yếu, con hổ thọt đã kết bạn với lũ sói non hơn trong Bầy, những con sói này theo đuôi Shere Khan để ăn phần dư thừa, điều mà Akela sẽ không bao giờ cho phép nếu biết được. Shere Khan còn tâng bốc chúng, tỏ vẻ ngạc nhiên về việc một con sói sắp chết và một đứa bé của Loài người lại dẫn dắt lũ sói non.

“Người ta kể với ta rằng chính các anh, giữa Hội Đồng, các anh không dám nhìn vào mắt thẳng bé con người đó” - Shere Khan nói

Lũ sói non gầm gừ, lông dựng đứng.

Bagheera với khả năng quan sát và nghe ngóng tuyệt vời, đã nhiều lần cảnh báo Mowgli về mối nguy hiểm từ Shere Khan. Nó đã giải thích kỹ càng rằng con hổ thọt sẽ một ngày nào đó giết chú.

Nhưng Mowgli chỉ cười lớn và đáp: “Tôi có cả Bầy bên cạnh. Tôi có anh và Baloo, dù lười nhác nhưng bác ấy cũng sẽ vì tôi mà ra tay. Vậy thì tôi có gì phải sợ?”

Một ngày nóng bức, một ý tưởng từ những mẩu tin tức lướt qua đã nảy sinh trong đầu Bagheera. Có thể chính chú Nhím Ikki đã đề cập đến điều đó, con báo đã nói với Mowgli khi chú nằm dựa đầu vào bộ lông đen nhánh của nó:

“Chú em ơi, bao nhiêu lần ta đã nói với chú rằng Shere Khan là kẻ thù của chú?”

“Nhiều như số quả trên cành cọ này. Có chuyện gì vậy? Tôi đang buồn ngủ đây, Bagheera! Còn Shere Khan thì chỉ ăn nói khoa trương thôi?” Mowgli đáp, mặc dù chú không biết đếm.

“Nhưng giờ không phải là lúc ngủ, điều đó Baloo cũng biết như ta, cả Bầy đều biết và ngay cả lũ hươu ngu ngốc cũng biết. Chính Tabaqui đã nói về việc này”- Bagheera nói

“Ôi! Cách đây không lâu, Tabaqui có đến kể nhảm rằng tôi là một đứa bé trần trụi của Loài người, không biết làm gì ngoài việc đào rễ cây; nhưng tôi đã túm đuôi nó quật vào một cây cọ để dạy cho nó biết lễ độ” Mowgli nói.

Bagheera thở dài, nhìn Mowgli với ánh mắt nghiêm túc:

“Làm thế là ngọc, vì dù Tabaqui là một kẻ gây rối, nhưng nó đã nói ra điều thiết yếu với chú. Hãy mở to mắt ra, chú em! Shere Khan không dám giết chú trong Rừng vì nó sợ những người yêu mến chú. Nhưng hãy nhớ rằng Akela đã già lắm rồi, chẳng bao lâu nữa lão sẽ không còn đủ sức săn một con hoẵng và khi đó, lão sẽ không còn là thủ lĩnh. Nhiều con trong số sói đã kiểm tra chú ở lần đầu tiên chú được đưa ra Hội Đồng giờ cũng đã già, còn lũ sói non thì tin lời Shere Khan rằng một đứa con của Loài người không thể có chỗ trong Bầy Sói. Chẳng bao lâu nữa chú sẽ trở thành người lớn”

“Nhưng một kẻ không đi săn cùng anh em thì có nghĩa lý gì? – Mowgli đáp – “Tôi sinh ra trong Rừng, tôi đã tuân theo Luật Rừng và chẳng có con sói nào trong bầy mà chưa từng được tôi nhổ gai ở chân. Chắc chắn chúng là anh em của tôi”

Bagheera đuổi thẳng người và lim dim mắt và nói:

“Chú em hãy sò phía dưới hàm ta”

Mowgli đưa bàn tay lực lưỡng màu nâu lên và ngay dưới chiếc cằm óng như lụa của Bagheera, nơi những bắp thịt cuộn cuộn ẩn dưới lớp lông bóng, chú chạm phải một vết sẹo.

“Trong Rừng, không ai biết rằng ta, Bagheera, mang dấu vết đặc biệt, dấu của xích cổ; nhưng chú em ạ, ta đã sinh ra giữa Loài Người. Mẹ ta đã mất khi ta còn nhỏ, trong chuồng thú của Hoàng Cung ở Oodeypore. Chính vì lẽ đó mà ta đã trả món chuộc cho chú khi chú còn là một đứa bé trần truồng. Phải, ta

cũng sinh ra giữa những Con Người. Ta chưa bao giờ nhìn thấy Rừng xanh và biết mình là Con Báo cho đến khi Ta phá cái ổ khóa bằng một cú đập và trốn thoát. Nhờ học được cách của Con Người, ta trở nên khùng khiếp hơn cả Shere Khan trong Rừng. Có phải thế không?

“Đúng” – Mowgli nói – “tất cả Rừng đều sợ Bagheera, tất cả, trừ Mowgli”.

“Ồ, chú là con của Loài người mà!” – Bagheera nói một cách dịu dàng – “Và cũng như ta đã trở về với Rừng của ta, cuối cùng chú cũng phải trở về với Loài người, với những người anh em của chú, nếu như chú không bị giết giữa Hội Đồng”

“Thế nhưng tại sao có kẻ lại muốn giết tôi?” – Mowgli hỏi.

“Hãy nhìn ta đây” – Bagheera nói và Mowgli nhìn chăm chăm vào mắt nó. Con báo gộc quay đầu đi trong nửa phút.

“Chính vì thế đó” – Nó nói, chân xê dịch trên đám lá “Ngay ta cũng không thể nhìn thẳng vào mắt chú, nhưng ta sinh ra giữa Loài Người, ta yêu chú, chú em ạ. Những kẻ khác ghét chú vì chúng không chịu nổi ánh mắt lửa chú, vì chú khôn ngoan, vì chú đã nhổ gai khỏi bàn chân chúng – vì chú là một Con Người!”

“Tôi không biết những chuyện ấy” – Mowgli nói với vẻ ủ rũ, đôi lông mày nặng nề nhú lại.

“Luật Rừng là gì?” – Bagheera đáp, giọng trầm hẳn “Trước tiên trả lời xong rồi mới nói tiếp. Từ cái vẻ vô tư của chú, bầy sói đã nhận ra chú là một Con Người.

Nhưng hãy sáng suốt! Ta lo rằng, khi Akela ngày càng kém sức trong việc săn mồi, mỗi chuyến săn lại trở nên khó khăn hơn với lão thì bầy sói sẽ quay ra chống lại lão và chống lại chú. Chúng sẽ họp một Hội Đồng trên Phiến Đá và khi đó thì, ta biết rõ rồi!" – Bagheera vừa nói vừa chồm dậy – "Chú hãy mau xuống thung lũng, đến đám lều của Người, lấy một ít Hoa Đỏ họ trồng dưới đó. Khi đến lúc, chú sẽ có một người bạn mạnh mẽ hơn cả ta lẫn Baloo hoặc những kẻ yêu mến chú trong Bầy. Hãy tìm lấy Bông Hoa Đỏ!"

Bagheera nói Hoa Đỏ có nghĩa là Lửa, điều mà không thú vật nào trong Rừng gọi bằng tên thật. Con vật nào cũng sống trong nỗi sợ hãi chết chóc vì lửa và chúng nghĩ ra đủ cách để miêu tả nó.

"Hoa Đỏ à?" – Mowgli hỏi – "Cái đó mọc phía ngoài lều lúc hoàng hôn. Tôi sẽ đi lấy"

"Đưa con của Loài người phải nói như thế chứ!" – Bagheera nói với vẻ hãnh diện – "Chú hãy nhớ rằng cái đó mọc trong những chiếc sọt nhỏ. Hãy lấy thật nhanh một sọt và giữ gìn nó bên mình, sẽ có lúc cần đến"

"Được, Tôi đi đây. Nhưng anh có chắc không, Bagheera của tôi? Anh có chắc tất cả những việc đó là hành động của Shere Khan không?" Chú luồn tay vòng quanh cái cổ rục rở và nhìn sâu vào đôi mắt to và nói

"Thề có Ổ Khoá Vỡ đã giải thoát ta, ta chắc chắn đấy, chú em ạ" – Bagheera thề

"Thề có con Trâu Mộng đã chuộc mạng tôi, tôi sẽ trả đủ món nợ cho Shere Khan, có thể còn trả dư chút ít" – Mowgli nói và nhả một cái đi mất.

“Rõ là một Con Người! Hoàn toàn là một Con Người! Hừ, Shere Khan, chưa từng có chuyến săn nào đen đủi hơn cái chuyến sănẾch của người mười năm về trước!” – Bagheera tự nhủ khi nằm xuống trở lại.

Mowgli tiến xa vào sâu trong lòng Rừng, chạy với tất cả sức lực, trái tim đập mạnh trong lồng ngực. Khi sương chiều dâng lên, chú trở về đến hang và nhìn xuống thung lũng. Lũ sói con đã đi vắng, nhưng Sói Mẹ, đang ở cuối hang, nghe tiếng Mowgli thì cảm nhận được điều gì đó đang làm ConẾch của mình xao xuyến.

“Có chuyện gì thế con? – Sói Mẹ hỏi.

“Có những lời xì xào lằng nhằng về Shere Khan. Tối nay con đi săn dưới khu đất trồng tía của Người” – Mowgli đáp

Chú lao vào đám cây rậm rạp, men theo dòng nước ở đáy thung lũng. Tới đó, Mowgli dừng lại, lắng nghe tiếng tru của Bầy Sói đang săn mồi, tiếng thở dốc hoảng loạn của một con hươu bị dồn đuổi, rồi tiếng khịt mũi tuyệt vọng của con thú cùng đường. Vang lên giữa tiếng rừng là những lời hú giễu cợt, độc địa của lũ sói non:

— Akela! Akela! Để Sói Xám Đơn Độc thể hiện sức mạnh của lão đi! Nhường chỗ cho thủ lĩnh của Bầy! Nhào vô đi, Akela!

Có lẽ Akela đã phóng lên và vồ hụt con mồi, bởi Mowgli nghe thấy tiếng răng lão chập vào nhau trong khoảng không, ngay sau đó là tiếng kêu đau đớn khi con hươu đá bật móng chân vào người lão.

Không chần chừ nữa, chú lao đi, để mặc những tiếng tru nhỏ dần phía sau lưng khi chú chạy qua lùm cây và tiến vào vùng đất trống trọt của con người.

Chú áp mặt vào cửa sổ và quan sát ngọn lửa trong lò sưởi. Chú thấy bà vợ của người chủ nhà thức dậy giữa đêm khuya, cho thêm những cục đen đen vào lửa và khi rạng sáng, chú thấy đứa con của Người lấy một chiếc sọt mây, đổ đầy than hồng vào đó, ủ vào trong chần rồi ra ngoài đi chăn bò.

“Chỉ có thể thôi ư? Nếu một đứa bé con cũng làm được thì có gì mà sợ?” – Mowgli nói

Chú đi vòng quanh góc nhà, tình cờ gặp thằng bé con. Chú giắt lấy chiếc sọt trong tay nó và biến mất trong màn sương, để lại thằng bé rú lên kinh hãi.

“Họ giống mình như đúc” – Mowgli nói, vừa thối vào cái sọt như chú thấy người đàn bà đã làm – “Cái vật này sẽ chết nếu không được cho ăn gì”

Chú ném cành cây với cỏ khô lên cái vật đỏ hồng. Lên đến lưng đồi, chú gặp Bagheera, sương mai lóng lánh trên bộ lông báo như những viên thủy tinh.

“Akela đã vồ trượt mồi. Lẽ ra chúng đã giết lão ngay trong đêm qua, nhưng chúng còn muốn tính cả chú nữa. Chúng đang tìm chú trên đồi đấy” Con Báo Bagheera nói

“Tôi ở khu đất trống trọt. Tôi sẵn sàng cả rồi. Trông này!” – Mowgli giơ chiếc sọt than lên.

“Tốt lắm! Ta đã thấy người ta ném một cành cây khô vào cái vật đó và lập tức Hoa Đỏ nổ bùng trên đầu nó. Thế chú không sợ à?”

“Không. Vì sao tôi phải sợ? Bây giờ tôi nhớ lại, nếu không phải là một giấc mơ thì trước khi trở thành một con sói, tôi đã nằm cạnh Hoa Đỏ, ở đó thật ấm áp và dễ chịu.

Suốt cả ngày hôm đó, Mowgli ngồi trong hang, canh cái sọt than và ném những cành khô vào để xem chúng cháy như thế nào.

Khi đến tối, Tabaqui mò vào hang, vớ về mặt hỗn xược thông báo rằng người ta đòi chú đến Phiến Đá Hội Đồng thì chú đã cười ngặt nghẽo cho đến khi Tabaqui phải bỏ chạy. Mowgli đến dự Hội Đồng vẫn không ngớt tiếng cười.

Akela – Sói Xám Đơn Độc – nằm bên cạnh Phiến Đá Hội Đồng của mình, như để khẳng định rằng ngôi thủ lĩnh của Bầy giờ đây đang bỏ trống. Shere Khan, cùng với đám sói bám đuôi được nuôi bằng đồ thừa xương vụn, thì ngang nhiên đi đi lại lại phía dưới, dáng vẻ đầy trâng tráo và hợm hĩnh.

Bagheera nằm sát bên Mowgli và cái sọt than kẹp giữa hai đầu gối chú. Khi tất cả đã tập hợp đông đủ, Shere Khan lên tiếng – điều nó chưa bao giờ dám làm dưới thời thịnh trị của Akela.

“Hắn không có quyền. Hãy nói lên điều ấy. Hắn là con của giống chó. Hắn sẽ sợ” – Bagheera khẽ nói

Mowgli nhảy chồm đến trước mặt con hổ.

“Hỡi Nòi Giống Tự Do, Shere Khan có phải là người cầm đầu bầy ta không? Một con hổ thì có liên quan gì đến ngôi thủ lĩnh của chúng ta?” – chú hét lên

“Xét thấy ngôi thủ lĩnh đang bỏ trống và được yêu cầu phát biểu” Shere Khan bắt đầu nói.

“Ai yêu cầu?” – Mowgli hỏi – “Chúng ta là chó rừng cả đám hay sao mà phải bỏ đỡ tên đồ tể này? Ngôi thủ lĩnh của Bầy chỉ liên quan đến riêng Bầy mà thôi”

Ngay lúc đó xung quang vang lên những tiếng hú:

“Im đi, mày, con của Loài người!”

“Để cho nó nói. Nó đã giữ đúng luật của chúng ta!”

Cuối cùng, những bậc đàn anh gầm lên như sấm:

“Nhường lời cho con Sói Chết nói!”

Khi một con đầu đàn để vượt mất con mồi, nó sẽ bị gọi là Sói Chết cho đến hết đời, mà thường thì đời nó cũng chẳng kéo dài bao lâu. Akela ngẩng đầu già nua lên, trông mệt mỏi:

“Hỡi Nòi Giống Tự Do và cả chúng mày nữa, những con chó rừng của Shere Khan, suốt mười hai mùa qua ta đã dẫn dắt các người săn mồi và trở về an toàn, không ai trong các người bị sa vào bẫy hay bị thương. Giờ đây, ta đã không bắt được con mồi. Các người đã âm mưu, cố tình đưa ta đụng độ với một con Hươu đang thời kỳ sung sức, chỉ để phôi bày sự suy yếu của ta. Kế hoạch đó thật tinh vi! Giờ thì các người có quyền giết ta tại đây, ngay trên Phiến Đá Hội Đồng. Vì thế ta xin hỏi: Ai sẽ là kẻ kết liễu đời ta? Theo Luật Rừng, ta có quyền thách đấu với các người từng tên một”

Một sự im lặng kéo dài. Không một con sói nào dám đấu một trận sinh tử với Akela. Lúc đó Shere Khan gầm lên:

“Chà! Sao chúng ta phải bận tâm đến lão Sói già răng rụng này? Lão sắp đến ngày tận số rồi! Chính thằng con của Loài người này đã sống quá lâu. Hỡi Nòi Giống Tự Do, từ đầu nó đã là con mồi của ta. Hãy giao nó cho ta. Ta chán ngấy cái trò ngó ngẩn giữa người và sói này rồi. Nó đã làm loạn rừng suốt mười mùa. Giao thằng con của Loài người cho ta, nếu không, ta sẽ săn mồi ở đây và không để lại cho các người một mẩu xương nào! Nó là một Thằng Người, một Đứa Con của Người và ta căm ghét nó tận xương tủy!”

Trong lòng rừng sâu, khi tiếng gió xào xạc qua những tán lá, nửa bầy sói bắt đầu tru lên đồng loạt:

“Một Thằng Người! Một Thằng Người! Một Thằng Người thì có liên quan gì đến chúng ta? Hãy để nó cút về với đồng loại của nó đi!”

Shere Khan, con hổ với đôi mắt rực lửa, gầm gừ đáp lại:

“Như vậy để cho tất cả dân làng quay lại chống lại chúng ta sao? Không, trao nó cho ta. Nó là một Thằng Người và không ai trong chúng ta có thể nhìn thẳng vào mắt nó” Shere Khan la lên

Con sói già Akela lại ngẩng đầu lên, giọng nói của nó trầm hùng:

“Nó đã ăn chung với chúng ta, nó đã ngủ chung với chúng ta, nó đã lừa thú cho chúng ta săn. Nó chưa hề vi phạm một tiếng nào trong Luật Rừng!”

Bỗng Bagheera, con báo đen mạnh mẽ, bước ra từ bóng tối, giọng nói nhã nhặn nhưng đầy sức mạnh vang lên:

“Vả lại, ta cũng đã trả một con Trâu mộng để chuộc đứa bé. Giá trị của con Trâu mộng thì nhỏ thôi, nhưng danh dự của Bagheera có lẽ đáng giá một cuộc chiến đấu để bảo vệ đấy!”

Tiếng gầm gừ của cả bầy sói vang lên, tiếng cười mỉa mai đầy vẻ khinh thường:

“Một con trâu mộng từ mười năm trước! Chúng ta bận tâm gì đến những mẫu xương đã mười tuổi?”

Bagheera quay sang, mắt sáng rực trong bóng tối:

“Thế còn lời cam kết? Các người gọi mình là Nòi Giống Tự Do sao? Quả là đúng!”

Shere Khan, không kiềm chế được cơn giận dữ, rống lên, tiếng rống vang dội khắp rừng:

“Không có đứa con nào của Loài người có thể được đi săn với cư dân của Rừng! Trao nó cho ta đi!”

Dưới ánh trăng mờ nhạt, Akela, con sói già với bộ lông bạc phơ, ngẩng đầu lên, giọng nói của nó trầm hùng vang dội giữa rừng:

“Nó là anh em của chúng ta về mọi mặt, trừ dòng máu” – Akela nói tiếp – “Thế mà tại đây, các người sẽ giết nó! Quả thật ta đã sống quá lâu. Một số các người đã ăn thịt gia súc, một số khác thì ta nghe nói, đã bắt chước Shere Khan, ban đêm đi bắt trẻ con ngay trước cửa nhà dân. Vì thế ta biết rằng các người chính là những kẻ hèn nhát mà ta đang nói chuyện.

Akela dừng lại, đôi mắt già nua nhưng kiên định nhìn vào bầy sói đang im lặng nghe nó nói.

“Chắc chắn ta phải chết và cuộc đời ta chẳng còn giá trị bao nhiêu, Giờ thì ta sẽ đánh đổi mạng ta cho thằng bé Con của Loài người được sống. Nhưng để cứu vãn danh dự của Bầy – dù rằng danh dự ấy giờ chẳng còn gì, vì các người đã quên bém nó khi sống không có thủ lĩnh, ta xin hứa rằng: nếu các người để cho thằng bé con của Loài người đi về bản quán của nó, thì khi ta phải chết, ta sẽ không hề nhe một chiếc răng chống lại các người. Ta sẽ chết mà không giao tranh. Như thế ít ra sẽ cứu được ba mạng cho Bầy. Ta không thể làm gì hơn, nhưng nếu các người làm như thế, ta có thể giúp các người tránh được nỗi hổ thẹn vì đã giết một người anh em không có lỗi lầm gì đáng trách cứ, một người anh em đã được biện hộ và được chuộc vào Bầy theo đúng Luật Rừng.

Tiếng gầm gừ của bầy sói bỗng vang lên, càng lúc càng lớn, rồi cả bầy đồng thanh hét:

“Nó là một Thằng Người – một Thằng Người – một Thằng Người!”

Nhiều con sói bắt đầu tụ tập xung quanh Shere Khan, con hổ gian manh, đang ve vẩy đuôi trong sự thỏa mãn.

Bagheera, con báo đen mạnh mẽ, quay sang Mowgli, giọng nói trầm tĩnh

“Bây giờ mọi chuyện do chú định đoạt. Chúng ta không thể làm gì hơn là chiến đấu”

Mowgli đứng thẳng dậy, tay cầm chiếc sọt than. Chú dang tay ra và ngáp một cái trước mặt Hội Đồng nhưng rồi cơn giận dữ và ân hận bùng lên trong lòng chú, vì bây giờ đã không bao giờ nói cho chú biết chúng ghét chú đến thế nào.

“Nghe đây, các người!” – Mowgli hét lên, giọng đầy phẫn nộ – Không cần phải sửa vang như lũ chó thể. Đêm nay, các người đã nói đi nói lại mãi rằng ta là một Con Người đến nỗi ta cảm thấy các người nói đúng. Vậy thì ta không gọi các người là anh em của ta nữa, mà ta gọi các người là Chó, như một Con Người gọi. Các người làm gì hay không làm gì, không phải do các người quyết định. Việc đó là ở ta và để cho rõ vấn đề, Ta - một Con Người, đã đem đến đây một ít Hoa Đỏ mà các người, lũ chó, khiếp sợ.

Mowgli đưa cao chiếc sọt than, ngọn lửa đỏ rực bùng lên, chiếu sáng cả khu rừng và bầy sói lập tức im bật, lùi lại trong sự sợ hãi.

Mowgli cầm lấy cành cây khô, đút vào ngọn lửa đang cháy rực. Chờ đợi đến khi những cành con bắt đầu bùng lên, chú cầm cành cây đó giơ cao trên đầu,

ánh lửa đỏ rực chiếu sáng khắp khu rừng. Bầy sói, những sinh vật từng là bạn đồng hành của chú, giờ đây rúm lại trong sự khiếp sợ trước sức mạnh của lửa – thứ mà chúng gọi là "Hoa Đỏ"

Bagheera thì thào vào tai Mowgli:

"Chú đã trở thành Chúa Tể! Hãy cứu Akela khỏi chết. Lão đã luôn luôn là bạn của chú"

Con sói già dũng mãnh Akela, từng lãnh đạo bầy suốt nhiều mùa săn, giờ đây đứng im lặng nhìn Mowgli với ánh mắt tội nghiệp. Đó là ánh mắt của một con sói đã từng kiêu hãnh, nhưng giờ đây lại phải cầu xin lòng thương xót. Mowgli đứng trần truồng, mớ tóc đen dài bông bênh trên vai, ánh sáng từ cành cây cháy rực khiến bóng tối xung quanh nhảy nhót ngả nghiêng.

Mowgli nhìn quanh trong sự thất vọng và giận dữ:

"Ta thấy rõ các ngươi là một lũ chó. Ta rời bỏ các ngươi để trở về với đồng loại nếu họ đúng là đồng loại của ta. Rừng đã khép lại với ta và ta đành phải quên đi tiếng nói và tình bạn của các ngươi nhưng ta sẽ giàu lòng trắc ẩn hơn các ngươi. Vì ta đã là anh em của các ngươi về mọi mặt trừ dòng máu, nên ta hứa rằng: khi ta là một Con Người giữa những Con Người, ta sẽ không phản bội các ngươi như các ngươi đã phản bội ta"

Mowgli dùng chân đá vào đồng lửa, những tia lửa nhỏ bay lên, lấp lánh trong màn đêm.

"Sẽ không có chiến đấu chúng ta trong Bầy. Nhưng ở đây, ta còn một món nợ phải thanh toán trước khi ra đi"

Chú bé đứng đó, cành cây cháy rực trong tay, sẵn sàng đối mặt với những kẻ từng là bạn đồng hành của mình, trước khi rời khỏi khu rừng mà chú đã từng gọi là nhà.

Mowgli bước từng bước dài, đầy tự tin về phía Shere Khan, con hổ đang ngồi chớp mắt ngu ngốc trước ánh lửa cháy rực. Mowgli nắm lấy nắm lông dưới cằm Shere Khan, kéo nó gần lại. Bagheera đứng gần đó, theo dõi sát sao để đề phòng bất trắc.

“Đứng dậy, đồ chó!” – Mowgli hét lên, “Đứng dậy khi một Con Người nói, nếu không ta sẽ đốt cháy bộ lông của mày ngay bây giờ!”

Shere Khan sụp tai xuống, mắt nhắm chặt lại vì cành cây lửa đang rất gần nó, hơi nóng phả vào mặt khiến nó rùng mình.

“Cái kẻ giết gia súc này từng tuyên bố sẽ giết ta giữa Hội Đồng, chỉ vì nó đã không làm được điều đó khi ta còn bé. Vậy thì đây, chúng ta, những Con Người đánh bọn chó như thế này đây! Chỉ cần mày động dậy một sợi ria thôi, thẳng què, là ta sẽ tọng Hoa Đỏ này vào họng mày ngay lập tức” Vừa nói, Mowgli vừa lấy cành cây lửa đập mạnh vào đầu Shere Khan. Con hổ thút thít, tiếng kêu của nó đầy sợ hãi và tuyệt vọng, chẳng còn chút kiêu ngạo nào.

“Hà! Đồ mèo rừng bị xém lông! Giờ thì rút đi, nhưng hãy nhớ lấy lời ta: Lần sau ta trở lại Phiến Đá Hội Đồng với tư cách một Con Người, ta sẽ đội tấm da của Shere Khan trên đầu. Và còn một việc nữa: Akela

được tự do sống theo ý muốn của lão – các người sẽ không giết lão vì ta không cho phép.

Mowgli nhìn quanh, đôi mắt sáng quắc chiếu thẳng vào từng con sói trong bầy, ánh lửa trong tay chú phản chiếu qua ánh mắt đầy uy quyền.

“Ta cũng không nghĩ rằng các người còn dám ngồi đây mà thè lưỡi ra như thể các người cũng là ai đó, chứ không phải là chó mà ta vừa đuổi đi – Vậy đấy! Cút đi!”

Ngon lửa bùng ở đầu cành cây, Mowgli quét qua lại, từ phải sang trái, khiến những con sói hoảng sợ vừa chạy trốn vừa tru lên thảm thiết, lông của chúng bị đốt cháy bởi những tia lửa rơi xuống. Cuối cùng, khi ngọn lửa lụi tàn, chỉ còn lại sói già Akela, Bagheera và một nhóm nhỏ khoảng mười con sói đứng về phía Mowgli. Nhưng trong sự im lặng đột ngột của khu rừng, có điều gì đó bắt đầu dâng lên trong lòng Mowgli, một nỗi đau đớn sâu thẳm mà chú chưa từng trải qua trước đây. Chú cố gắng hít thở sâu, nhưng rồi không kìm được, những giọt nước mắt bắt đầu chảy tràn trên mặt.

“Cái gì thế nhỉ? Cái gì đang xảy ra với tôi? “– Mowgli bối rối nói, giọng đầy lo lắng – “Tôi không muốn rời khỏi Rừng và tôi không biết điều này là gì. Tôi sắp chết rồi sao, Bagheera?”

“Không đâu, chú em. Đó chỉ là những giọt nước mắt, như Con Người thường có. Giờ đây ta biết rằng chú đã trở thành một Con Người và chú không còn là đứa bé nữa. Quả thực, từ nay Rừng sẽ khép lại với chú.

Hãy để cho nước mắt rơi, Mowgli ạ, đó chẳng qua là những giọt nước mắt mà thôi!” Bagheera đáp

Mowgli ngồi xuống, ôm lấy mặt và khóc nức nở, như thể trái tim chú sắp vỡ tung ra. Đây là lần đầu tiên trong đời, chú biết thế nào là khóc.

“Bây giờ, tôi sẽ trở về với Con Người. Nhưng trước hết tôi phải từ biệt mẹ tôi đã” Mowgli nói, giọng nghẹn ngào.

Với đôi chân nặng trĩu, Mowgli bước đi về hang nơi Sói Mẹ và Sói Bố đang chờ. Chú quỳ xuống bên Sói Mẹ, nước mắt rơi trên bộ lông mềm mại của bà, trong khi bốn con sói con hú lên một cách thảm thương.

“Các người sẽ không quên tôi chứ?” – Mowgli hỏi, đôi mắt đầy hy vọng.

“Không bao giờ, chừng nào chúng tôi còn một dấu vết. Khi anh đã là Người, hãy đi ra chân đồi, chúng tôi sẽ đến trò chuyện với anh và ban đêm chúng tôi sẽ xuống tận khu ruộng cày chơi với anh” Những con sói con đáp lời, giọng đầy kiên định.

“Hãy mau chóng trở lại. Ôi, Con Ếch nhỏ khôn ngoan, hãy mau chóng trở lại, vì mẹ con và ta, chúng ta đều đã già rồi” Sói Bố nói, giọng khàn khàn

“Hãy sớm trở lại đây, đứa con bé bỏng của ta, bởi vì ta yêu còn hơn cả những đứa con ta đẻ ra” Sói Mẹ nói, giọng đầy yêu thương

“Chắc chắn con sẽ trở lại. và khi con trở lại, chính là để trái tấm da của Shere Khan trên Phiến Đá Hội Đồng. Đừng quên con! Hãy bảo anh em trong Rừng đừng bao giờ quên con!” Mowgli nói, cố gắng mỉm cười qua nước mắt

Khi bình minh bắt đầu ló dạng, ánh sáng nhạt nhòa chiếu rọi lên cảnh vật, Mowgli một mình bước xuống sườn đồi, tiến về khu đất trống trọt phía xa, nơi mà những sinh vật bí ẩn mà người ta gọi là Con Người đang sinh sống. Đó là khởi đầu cho một hành trình mới, nhưng trái tim chú vẫn luôn hướng về Rừng, nơi đã nuôi dưỡng chú lớn khôn.

Bài Ca Săn Mồi của Bầy Sói đói Seeonee

Khi bình minh vừa ló dạng, Hươu gọi to vang rền
Một lần, hai lần, rồi lại thêm lần nữa, điệu này thật
là quen!

Một con hươu cái nhảy vọt, ôi sao mà nó vội vàng
Từ cái ao nhỏ trong rừng, nơi bầy nai vẫn thường ghé
chơi lúc tan tầm.

Ta nhìn thấy rõ, khi đi lang thang một mình vui thú
Một lần, hai lần, rồi lại thêm lần nữa, cảnh này thật
là thú!

Khi bình minh vừa ló dạng, Hươu lại tiếp tục gọi kêu
vang rền

Một lần, hai lần, rồi lại thêm lần nữa, này thật đúng
là duyên!

Rồi một con sói lén lút quay về, như thể vừa làm điều
chi bậy bạ

Mang theo tin tức "tuyệt mật" về cho bầy đàn vẫn
đang nằm mà lười nhác.

Ta hò reo lên, truy tìm và phát hiện ra sự thật!

Một lần, hai lần, rồi lại thêm lần nữa, vui thì ta cứ hét!

Khi bình minh vừa ló dạng, bầy sói thi nhau gầm vang
khấp chồm

Một lần, hai lần, rồi lại thêm lần nữa, nào cùng nhau
vui hơn!

Bước chân trong rừng không để lại dấu, y như ta là
thợ săn bí ẩn

Đôi mắt sáng soi rõ bóng đêm—như đang chơi trốn
tìm, ta chẳng sợ chi thêm!

Lưỡi hây cất tiếng, ca vang khúc ca đầy tiếng cười vui
nhộn!

Một lần, hai lần, rồi lại thêm lần nữa, cười vang rừng
thẳm, lòng thanh thoi !